

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 24CoP/151/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8220202276
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Kalináková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8220202276.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ingrid Kalinákovvej a členov senátu JUDr. Elišky Wagshalovej a JUDr. Eduarda Valenčina vo veci starostlivosti súdu o mal. F. P., nar. X.XX.XXXX, bytom P. XX, zast. Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bardejov, dieťaťa rodičov: matky H. P., nar. X.XX.XXXX, bytom P. XX a otca E. P., nar. XX.X.XXXX, bytom Z. XX, zast. JUDr. Zdeňkou Vokálovou, advokátkou, Hlavná 17, Prešov, v konaní o zníženie výživného, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného sudu Bardejov č.k. 1P/150/2020-131 zo dňa 15.06.2021, takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok.
- II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

I. Predmet konania

1. Predmetom konania je návrh otca na zníženie výživného vo vzťahu k maloletej F. zo sumy 150,- eur mesačne na sumu 100,- eur mesačne.

II. Obsah napadnutého rozhodnutia

2. Okresný súd Bardejov ako súd prvej inštancie (ďalej aj ako „súd“) napadnutým rozsudkom zamietol návrh otca na zníženie výživného, a účastníkom nepriznal nárok na náhradu trov konania.

3. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 78 ods. 1 - 3, § 65 ods. 1, § 62 ods. 1 - 5, § 75 ods. 1, § 77 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o rodine“).

4. Svoje rozhodnutie súd odôvodnil záverom, že nevidí na strane otca dôvody, ktoré by mali viesť k zmene súdneho rozhodnutia o výživnom pre maloletú aj s poukazom na výlučnú starostlivosť matky o maloletú. Súd konštatoval, že od posledného rozhodovania súdu o výživnom pre mal. F. došlo k zmene pomerov tak na strane rodičov ako aj maloletej. U rodičov došlo k zvýšeniu ich príjmu o cca 260,- eur mesačne u každého z rodičov. Maloletá navštevuje 9. ročník základnej školy, od septembra nastúpi na strednú školu. Obaja rodičia majú nových partnerov. Matka býva u priateľa, otec býva sám. Zároveň súd prihliadol na to, že výlučne matka zabezpečuje starostlivosť o maloletú vo forme bývania, stravy, otec sa o dieťa nezaujíma, nekontaktuje ju. Zdôraznil, že stanovená výška výživného predstavuje 19 % z príjmu povinného rodiča. K tvrdeniu otca, že mu pribudla vyživovacia povinnosť k plnoletej dcére H., ktorá v čase poslednej úpravy nebola, súd uviedol, že síce súd určil otcovi vyživovaciu povinnosť k dcére H. počnúc dňom 13.03.2020 do budúca, avšak to neznamená, že vyživovaciu povinnosť k nej otec nemal aj predtým, len si ju dobrovoľne neplnil.

5. O trovách konania rozhodol súd podľa § 52 tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na ich náhradu.

III. Obsah odvolania otca a vyjadrení k odvolaniu

6. Proti rozsudku podal odvolanie otec, namietal tvrdenie súdu prvej inštancie, že o dieťa sa nezaujíma. Naopak matka sa nepodieľa na tom, aby maloletá F. mala vzťah k otcovi a umožnila stretávať sa s otcom. Poukázal na skutočnosť, že už v čase vyhlásenia rozsudku o rozvode dospelá dcéra H. od svojich 16 rokov žila a žije v úzkom pomere s partnerom, a táto si následne podala návrh na výživné. Počas celého trvania manželstva všetky finančné prostriedky poukazoval na účet matky. Na maloletú F. prispieva sumou 150,- eur mesačne, a na plnoletú H. na základe rozhodnutia súdu z roku 2020 140,- eur mesačne spolu s dlžným výživným. Namietal, že matka si nespĺnila dôkaznú povinnosť a nepredložila súdu prvej inštancie dôkazy preukazujúce odôvodnené potreby a náklady na maloletú dcéru. Má za to, že preukázal výraznú a trvalú zmenu pomerov na svojej strane, nakoľko má vyživovaciu povinnosť k dospelaj dcére H., ktorá študuje 1. ročník na vysokej škole. Naopak matka má vyšší príjem ako v čase poslednej úpravy, žije s partnerom v rodinnom dome, teda výdavky na domácnosť a bývanie sú spoločné a žiadne iné vyššie výdavky matka nepreukázala. Namietal, že súdom naposledy určená výška výživného predstavuje cca 19% jeho príjmu, pričom v kategórii oprávneného dieťaťa vo veku 15-17 rokov, by mala zodpovedať o rozsahu 16 - 22 % čistého príjmu povinného rodiča. Podľa jeho názoru je maloletá F. pravidelne a cielene programovaná voči otcovi, nejaví o otca žiaden záujem, nepožíva ani žiadnu úctu alebo iný prejav k otcovi. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, prípadne zmenil rozsudok a znížil výživné na maloletú F. na sumu 100,- eur mesačne, počnúc dňom podania návrhu do budúcnosti.

7. Matka vo vyjadrení k odvolaniu otca odmietla jeho tvrdenia, že sa nepodieľa na tom, aby sa maloletá F. stretávala s otcom. Naopak otec nejaví žiaden záujem o dcéru, ani na narodeniny, meniny, Vianoce.

IV. Hodnotenie odvolacieho súdu

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - účastníkom konania v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 2 v spojení s § 357 písm. d/, g/ CSP) po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie bez viazanosti rozsahom (§ 65 CMP) a dôvodmi odvolania (§ 66 CMP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 329 ods. 1 CSP), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a v elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň, ako sa vyvesil na úradnej tabuli a dospel k záveru, že odvolanie otca nie je dôvodné.

9. V kontexte uplatnených odvolacích námietok otca vyjadrujúcich nesúhlas so skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu prvej inštancie vo vzťahu k zamietnutiu jeho návrhu na zníženie výživného, skúmal odvolací súd primeranosť naposledy určenej sumy vyživovacej povinnosti otca v nadväznosti na jeho možnosti a schopnosti.

10. Zo zisteného skutočného stavu veci zisteného súdom prvej inštancie vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Svidník zo dňa 11.2.2019, č.k. 7P/106/2018-31 súd rozviedol manželstvo rodičov maloletej, maloletú F. zveril do osobnej starostlivosti matky a otca zaviazal prispievať na jej výživu sumou 150,- eur mesačne v zmysle schválenej rodičovskej dohody. Mal. F. mala v tom čase 13 rokov, navštevovala 7. ročník základnej školy. Matka bola zamestnaná s príjmom 500 eur mesačne. Dcéra H. v tom čase navštevovala strednú zdravotnú školu, bývala u priateľa, matku navštevovala. Otec bol zamestnaný ako vodič s príjmom cca 480 eur mesačne v hrubom. Bol vlastníkom rodinného domu v Z. (darovanie), auta Škoda Octavia, rok 2002. Rozsudkom Okresného súdu Svidník zo dňa 22.6.2020, č.k.2Pc/4/2020-29 bol otec zaviazaný prispievať na výživu dcéry H. sumou 120 eur mesačne počnúc dňom 13.3.2020 a bolo mu uložené zaplatiť dlžné výživné za obdobie od 13.3.2020 do 30.6.2020 v sume 433,55 eur v mesačných splátkach po 20 eur mesačne splatných s bežným výživným. Rozsudkom Okresného súdu Bardejov č.k. 4P/2/2020-41 zo dňa 19.2.2020, právoplatným 19.2.2020 bolo výživné na mal. F. zo strany jej otca za obdobie od 28.7.2019 do 31.12.2019 znížené na sumu 50,- eur mesačne.

Dôvodom bola práceneschopnosť otca, okamžité skončenie pracovného pomeru u otca, nevyplatenie mzdy s prísl. V čase rozhodovania súdu prvej inštancie mal mal. F. 15 rokov, žije so svojou matkou v rodinnom dome patriacom priateľovi matky. Navštevovala druhý stupeň základnej školy, 9. ročník. Matka je zamestnaná s čistým mesačným priemerným príjmom v období od 1/2020-11/2020 vo výške 764,16 eur a v období od 1/2021-4/2021 vo výške 544,67 eur, v marci 2022 bola práceneschopná, poberá prídavok na dieťa. Priateľ matky opatruje svojich rodičov, poberá príspevok za opatrovanie. Matka prispieva priateľovi na bývanie sumou 250,- eur mesačne. Otec je zamestnaný ako vodič - stavebný robotník od 20.4.2020 s príjmom podľa zmluvy 800 eur mesačne. Podľa predložených výplatných pásov jeho čistý príjem v období od 05/2020 do 11/2020 predstavoval v priemere 763,68 eur mesačne (čistá mzda + cestovné, stravné). Svoj návrh na zníženie výživného odôvodňoval zmenou pomerov, nízkym príjmom, vyšším príjmom matky, skutočnosťou, že mu pribudla vyživovacia povinnosť k plnoletej dcére H. v sume 120 eur mesačne + dlh 20 eur. Namietal výdaje maloletej a matky, poukazoval, že tieto nie sú preukázané.

11. Právne posúdenie vecí súdom prvej inštancie odvolací súd dopĺňa:

12. Podľa § 121 CMP, rozsudky o úprave výkonu rodičovských práv a povinností a výžive maloletých a o priznaní, obmedzení alebo o pozbavení rodičovských práv a povinností alebo o pozastavení ich výkonu možno zmeniť alebo zrušiť aj bez návrhu, ak sa menia pomery.

13. Podľa § 217 ods. 1 veta prvá CSP, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

14. Pre rozhodnutie o návrhu na zmenu vyživovacej povinnosti určenej predchádzajúcim právoplatným rozhodnutím súdu je potrebné mať na zreteli ustanovenie § 230 CSP i ustanovenie § 78 ods. 1 Zákona o rodine. CSP v uvedenom ustanovení určuje, že len čo sa vo veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednať znova (prekážka res iudicata - veci rozhodnutej). CMP však počíta s prípadmi, keď nie je objektívne možné túto zásadu dodržať, konkrétne ust. § 157 CMP, ktoré umožňuje zmenu rozsudku o výživnom, ak sa zmenili pomery (na návrh). Za zmenu pomerov možno považovať okolnosti, ktoré sú rozhodujúce pre výšku a ďalšie trvanie rozsahu vyživovacej povinnosti (zásada „rebus sic stantibus“).

15. Pri rozhodovaní o zmene výživného na účely zisťovania pomerov je potrebné porovnať okolnosti v čase vydania predchádzajúceho rozhodnutia s okolnosťami v čase nového rozhodnutia, pričom predpokladom takejto zmeny je výrazná zmena pomerov. V zmysle judikatúry je potrebné prihliadnuť na všetky okolnosti, ktoré by mohli odôvodniť zmenu výživného. Len vtedy môžu byť dôvodom na zmenu vyživovacej povinnosti, keď sa závažnejším spôsobom prejavia v pomeroch účastníkov v porovnaní s ich pomermi v čase vyhlásenia predchádzajúceho rozsudku. Relevantné pre rozhodnutie o podanom návrhu na zvýšenie výživného je nielen to, či sa výrazne zmenili okolnosti na strane oprávneného, ale aj na strane povinného rodiča, ktoré boli podkladom pre predchádzajúce rozhodnutie o výživnom.

16. Z citovaných ustanovení vyplýva, že vyživovacie vzťahy medzi rodičmi a deťmi sú postavené na princípe zákonom uloženej povinnosti pomôcť účastníkovi tohto vzťahu v materiálnom slova zmysle tak, aby sa nedostal do stavu núdze, a aby životná úroveň dieťaťa zodpovedala jeho odôvodneným potrebám. Vyživovacia povinnosť rodičov k deťom trvá do toho času, kým dieťa nie je schopné samé sa živiť. Základným predpokladom pre vznik práva na výživu je neschopnosť dieťaťa samé sa živiť, teda stav odkázanosti na výživu. Predmetné kritérium obmedzuje len pravidlo dobrých mravov. Samotný predpoklad neschopnosti dieťaťa samé sa živiť znamená, že oprávnené dieťa nedisponuje vlastným príjmom, alebo disponuje príjmom tak nízkym, že nepostačuje pokryť jeho potreby. V prejednávaní veci súd prvej inštancie rozhodoval o vyživovacej povinnosti otca k maloletej F.. Súd pri rozhodovaní o návrhu otca na zníženie výživného prihliadol aj na skutočnosť, že otec sa s dcérou nestretáva, teda inak ako mesačne zaslanou sumou výživného, sa na jej výchove a výžive nepodieľa.

17. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že na strane maloletej nenastala taká podstatná zmena, ktorá by odôvodňovala zníženie výživného. Naopak v čase rozhodovania odvolacieho súdu mal. F. študuje na strednej škole. Aj bez detailného preukazovania nákladov je nepochybné, že matka musí dieťaťu zabezpečovať v celom rozsahu stravovanie, ubytovanie, veci bežnej potreby (najmä osobnej hygieny), nevyhnutné študijné materiály, obvyklé presuny v rámci mesta, voľnočasové aktivity, ako aj výdavky v súvislosti s jej zdravotnými problémami.

18. Výživné voči dieťaťu bolo naposledy určené v roku 2019. Súd správne zistil potreby maloletej, odvolací súd dodáva, že vo vzťahu k maloletej F. je nevyhnutné prihliadnuť aj na osobnú starostlivosť matky. V súčasnosti je maloletá F. študentkou strednej školy, má 17 rokov a teda je bez akýchkoľvek pochybností, že jej náklady a odôvodnené potreby sú mnohokrát vyššie ako v prípade naposledy určenej vyživovacej povinnosti. K tomu odvolací súd uvádza, že odôvodnené potreby stredoškolačky okrem najzákladnejších životných potrieb musia zahŕňať aj iné výdavky, teda okrem pravidelných výdavkov, ako sú náklady spojené s bývaním, stravou, ošatením, výživou, zdravotným stavom, sú to aj ďalšie náklady, ktoré nie sú pravidelné, ale sú nevyhnutné (napr. cestovné), ale najmä náklady súvisiace so štúdiom, ako získavanie primeraných študijných pomôcok, výdavky na kultúrne, spoločenské a športové vyžitie, ktoré v dnešnej dobe treba považovať za nevyhnutné a nárokovateľné (pochopiteľne v rozumnej miere). Čo však odvolací súd vzal do úvahy, bol spoločenský vývin dieťaťa, ktorý z nej učinil mladého človeka, zaradeného do stredoškolského kolektívu, kultúrneho a pod. Očakávaná spoločnosť prirodzene kladú požiadavky na úpravu vonkajšieho vzhľadu, preto odvolací súd pripustil nárast výdavkov na hygienické a kozmetické potreby, oblečenie, obuv, drogériu a pod. Sú to celkovo nové výdavky, pretože iba v nižšej miere existovali už v čase pôvodnej úpravy.

19. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd má zato, že na strane maloletej nastal objektívny nárast životných nákladov, na ktorý je potrebné pri zmene pomerov prihliadať v zmysle ustanovenia § 78 ods. 3 Zákona o rodine. Takzvaná valorizačná klauzula obsiahnutá v ustanovení § 78 ods. 3 Zákona o rodine, ukladá súdu, aby v prípade, ak rozhoduje o zmene pomerov, zohľadnil aj zmenu výšky, vývoj životných nákladov. Výška životných nákladov je zrejmá napríklad z cien spotrebného koša, z miery inflácie, respektíve iných ekonomických ukazovateľov. Táto povinnosť súdu je obligatórna. Z ustanovenia § 78 ods. 3 Zákona o rodine vyplýva, že vývoj životných nákladov je objektívna okolnosť, ktorá by aj sama o sebe mohla odôvodniť zmenu výšky výživného. Naposledy súdom určené výživné pokrylo jej potreby do výšky základnej miery nevyhnutných potrieb maloletej spolu s podielom matky na výživnom. Možno prijať záver, že počas doby od poslednej úpravy súdom určeného rozsahu nastal objektívny nárast životných nákladov, ktorý možno zdôvodniť mierou inflácie, nárastom životného zákonného minima, či minimálnej mzdy.

20. Zmena pomerov na strane maloletej je daná. Potrebné je, aby stanovené výživné zodpovedalo možnostiam a schopnostiam povinného rodiča a zohľadnili sa okolnosti danej konkrétnej veci. Vzhľadom na vek maloletej a jej zistené potreby, ktoré súd v napadnutom rozhodnutí podrobne špecifikoval, vychádzajúc zo zisteného mesačného čistého príjmu otca v období od 05/2020 do 11/2020 v priemere 763,68 eur, zohľadňujúc odôvodnené potreby dieťaťa, skutočnosť že otec sa na jej starostlivosti žiadnym iným spôsobom nepodieľa (okrem platenia výživného), odvolací súd dospel k záveru o správnom závere súdu prvej inštancie, keď nevyhovelo otcovi maloletej a jeho návrh na zníženie výživného zamietol.

21. Odvolací súd poznamenáva, že výživné tak ako bolo naposledy určené vo výške 150,- eur mesačne na maloletú F. zohľadňuje iba časť nevyhnutných potrieb maloletej, ktorej odôvodnené výdavky sú rozhodne vyššie ako výdavky otca, ktorého potreby sú už stabilizované. Rovnako je nepochybné, že matka dopĺňa zdroj jej výživy na hranicu nevyhnutnú pre jej všestranný rozvoj.

22. Na základe popísaného skutočného stavu a vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd v súlade so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že návrh otca dieťaťa na zníženie výživného nie je dôvodný. Otec sa nemôže spoliehať na to, že matka bude neustále v plnej miere zabezpečovať výživu ich detí a on sa nebude podieľať na zvýšených nákladoch na ich výživu.

23. K odvolacím námietkam otca týkajúcich sa jeho bežných výdavkov odvolací súd uvádza, že tieto nepovažuje za dôvodné. Uvedené výdavky v súvislosti so starostlivosťou o domácnosť má aj matka, ktorá na rozdiel od otca zabezpečuje osobnú starostlivosť o maloletú, a plnenie vyživovacej povinnosti má prednosť pred ostatnými výdavkami povinného rodiča. Rovnako odvolací súd zohľadnil hradenie nákladov spojených s bývaním, ktoré pripadajú na maloletú a uhrádzanie nákladov na jej odôvodnené potreby.

24. Rovnako nedôvodná je námietka otca, že mu pribudla súdom určená vyživovacia povinnosť voči plnoletej dcére H. 120 Eur mesačne a dlžné výživné 20 eur, nakoľko ide o staršiu sestru maloletej F., voči ktorej mal otec vyživovaciu povinnosť od jej narodenia, teda aj v čase poslednej súdnej úpravy, len si ju neplnil. Navyše na výživu a potreby plnoletej dcéry H., ktorá študuje na vysokej škole (medicína),

prispieva aj matka nielen výživným 120 eur mesačne, ale aj zabezpečením ďalších nevyhnutných potrieb v súvislosti s jej štúdiom.

25. Odvolací súd taktiež zdôrazňuje, že aj keby bol príjem matky vyšší, bolo by absurdné ak by súd z uvedeného dôvodu znižoval výživné otcovi s odôvodnením, že potreby dieťaťa sú vo väčšom rozsahu uspokojené z vyššieho príjmu matky, ktorá navyše zabezpečuje dieťaťu osobnú starostlivosť. Vyšší príjem druhého rodiča nezavahuje povinného rodiča podieľať sa na zvýšených výdavkoch dieťaťa. Ani skutočnosť, že matka žije s priateľom, nie je dôvodom na zníženie výživného, nakoľko priateľ matky voči maloletej F. nemá žiadnu zákonnú vyživovaciu povinnosť.

26. K námietke otca, že súdom naposledy určená výška výživného predstavuje cca 19% jeho príjmu, pričom v kategórii oprávneného dieťaťa vo veku 15-17 rokov, by mala zodpovedať o rozsahu 16 - 22 % čistého príjmu povinného rodiča odvolací súd v prvom rade zdôrazňuje, že v zmysle platnej zákonnej úpravy je výška výživného otázkou individuálneho posúdenia v každom prejednávacom prípade. Napriek uvedenému, vychádzajúc z rozhodovacej praxe súdov v poslednom období by sa výživné zamestnaného rodiča malo pohybovať v rozpätí 20 - 30% jeho priemerného čistého mesačného príjmu (samozrejme s možnosťou rôznych modifikácií najmä v závislosti na počte vyživovacích povinností či potrebách jednotlivých výživou oprávnených, ale aj povinných osôb). Hoci na území SR neexistuje tabuľková úprava výšky výživného, z ktorej by bolo možné vychádzať, je možné ako pomocné kritérium vzhľadom na podobnosť právneho prostredia pri určovaní jeho výšky zobrať do úvahy materiál Ministerstva spravodlivosti ČR z roku 2010 pod názvom „Doporučená výchozí rozmezí pro stanovení výše výživného za účelem sjednocení rozhodovací praxe soudů v otázkách výživného na nezaopatřené děti“ (<https://justice.cz/web/msp?clanek=opatrovnicka-agenda>), podľa ktorého vekovej kategórii oprávneného dieťaťa 15-17 rokov zodpovedá 16 - 22 % čistého príjmu povinného rodiča. Kritériám uvedeným podľa názoru odvolacieho súdu zodpovedá posledné stanovenie výživného vo výške 150,- Eur mesačne, ktoré predstavuje 19 % čistého príjmu otca, keďže maloletá má 17 rokov. Je potrebné konštatovať, že naposledy súdom stanovená výška výživného zo strany povinného je v danom prípade správne určená a je uprostred doporučeného rozmedzia pre jej určenie.

27. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolacie námietky otca, že stanovené výživné nezodpovedá jeho schopnostiam, možnostiam neobstoja. Naposledy stanovené výživné s prihliadnutím na výrazný podiel matky na osobnej starostlivosti o maloletú a tomu zodpovedajúci podiel na jej výžive, na dosahovaný príjem otca, zníženie výdavkov na domácnosť a bývanie, a teda celkovú životnú úroveň, pri komparácii oprávnených výdavkov dieťaťa, považuje odvolací súd odvolací návrh odvolateľa na zníženie vyživovacej povinnosti, za rozporný s najlepším záujmom maloletej, ohrozujúci riadne uspokojovanie jej odôvodnených potrieb, a zostrenú nevyváženosť v plnení si rodičovských povinností k maloletému dieťaťu. Odvolací súd dodáva, že je neakceptovateľné, aby otec nevyvíjal žiadnu snahu o zabezpečenie z adekvátneho zdroja príjmu tak, aby si mohol plniť vyživovaciu povinnosť k svojim deťom.

28. Odvolacie námietky otca teda nespochybniť vecnú správnosť rozsudku v jeho napadnutých častiach. Preto za daného stavu odvolací súd potvrdil rozsudok v napadnutom rozsahu ako vecne správny, postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1 CSP, v spojení s ustanovením § 2 ods. 1 CMP.

29. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 52 CMP, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak. Odvolací súd zároveň nevzhladal dôvod pre ktorý by bolo spravodlivé priznať náhradu trov konania niektorému z účastníkov v zmysle § 55 CMP.

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).
Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).